

mel i sucre

PREMSA
CORONA

Obra Cultural Balear

SANT JOAN

Gener 1989, núm. 103

Entrevista a Joan Bauçà Roig

Festival escolar

D'agricultura

MEL I SUCRE — Gener 89. Núm. 103.
Butlletí Informatiu de l'Obra Cultural Balear
a Sant Joan.

LOCAL SOCIAL — Casa de Cultura, carrer
Bellavista, núm. 13.

CONSELL DE REDACCIÓ -- Guillem
Florit, Arnau Company, Joan Font, Joan
Morey, Mateu Sastre, Gracià Sánchez, Cosme
J. Nigorra, Joan Moratinos, Joan Sastre,
Miquel Company.

Tirada actual: 500 exemplars.

Els articles originals s'han d'entregar abans
de dia 18 del mes en curs.

NOTA: S'adverteix als possibles lectors de *Mel
i Sucre* que, aquest revista, amb els seus escrits
i comentaris pot ferir la sensibilitat dels
esperits no acostumats.

Dipòsit legal — 49. 1983.

COBERTA — Fotografia de Guillem Florit.
CONTRACOBERTA -- Fotografia de
Guillem Florit

EN AQUEST NÚMERO HI TROBAREU:

— Notícies locals del que succeix al poble
fins a l'hora de tancar l'edició, per l'OCB.

— Programa de la festa de l'enterro de la
sardina.

— Reflexions després d'una vaga general
per Andreu Bauçà.

— Blat i ordi de n'Antoni Sastre.

— Festival dels al.lots de l'escola.

— Entrevista a Joan Bauçà Roig per
n'Arnau Company.

— Ajuntament, resum del ple extraordinari
del 30 del 12 de 1988, per Joan Sastre.

— Mel i Sucre, dolcet dolcet, punt de vista
satíric per Joan Bauçà.

— La via Francesc - Pierre, a cura de Joan
Morey.

**Agència
SANT JOAN**

CAIXA DE PENSIONS

"laCaixa"

NOTICIES LOCALS .-

--- La màquina d'esmotxar voreres comprada pel Consell per utilització al Pla de Mallorca ha començat a actuar pel nostre poble. Ha "netejat" voreres del camí dels Calderers, camí del Campet, d'Horta,... Si la màquina només troba herba la feina és neta i ben feta; però si hi ha arbusts o arbres (mates, ullastres, alzines,...) esqueixa les branques que deixa escampades su allà amteix i fa malbé a l'arbre.

--- Com cada any vingueren els Reis. Al nostre poble feia una vintena d'anys que els personatges que representaven el Mags eren els mateixos, però com que l'any passat fossin molestats per coets amollats aposta prop d'ells, enguany no volgueren saber res. Fins a darrera hora no es trobaren nous personatges per poder fer la habitual cavalcada.

Una vegada repartits els paquets amb els regals, per davant l'església, per la Plaça,....., tot era brutor,... Síntomes de tercermundisme.

Dins un altre ordre de coses hi ha que dir que durant la nit del 5 del present, moltes al.lotes santjoaneres reberen una carta on hi havia escrit un poema pseudo-amorós.

--- Segons pareix s'han de fer algunes reformes als carrers Consistori (acabar d'asfaltar i arreglar el tros que falta) i Princesa-Unió-Sant Joan (arreglar l'enllaç dels dos primers amb el tercer)

--- El santjoaner Toni Bonet ha resultat guanyador amb un premi de 250.000 pts del concurs d'acudits organitzat per la discoteca Kiss de Palma. S'ha dit que durant el concurs de la fase final contà aquell de: " Pep Rotgeer,.. Pep Rotgeer ".

--- La tardor del 88 i els principis d'hiver del 89 han estat els més secs que es recorden: les cisternes estan buides, els ullastres (i altres arbres) estan perdent les fulles, foravila és mes sec que un os, els que sembren o llauren fan més pols que a l'estiu,..... Això sí, hi ha hagut boirades molt grosses.

--- Durant els primers dies de Gener s'ha completat la connexió d'aigua corrent a l'edifici del col·legi públic de Sant Joan. Ja no hi importarà pujar- hi més camionades. Per altra part, fa pocs dies membres de l'APA muntaren altre vegada l'hivernacle; havia estat desmantelat des de que una ventada rompé tot el plàstic. Alumnes de 4art i 5è també sembraren plantes de garriga a la zona d'ajardina-

ment davant l'edifici.

--- La parròquia de Sant Joan ha tancat l'any 88 amb un superàvit de més d'un milió de pessetes. En canvi la demografia local ha experimentat un descens de més d'una dotzena d'individus.

--- Dia 16 vespre setze foguerons cremaren pels carrers de la nostre població. Cal mencionar els següents aspectes:

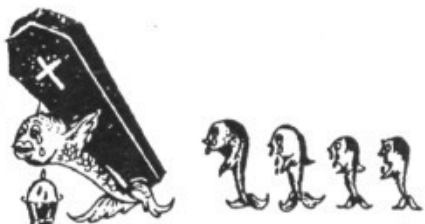
- El recorregut que feren els membres de la Cofradia de Sant Antoni junta - ment amb els xeremiers locals, un dimoni i Sant Antoni per cada un dels foguerons per tal de fer-los un present.
- Poca gent en general, degut a que era dilluns i a la dispersió dels focs.
- Els coets amollats per en terra no són gens agradables i com engegen la gent.
- A un fogueró del carrer de les Trinxes del Camp encara poguerem sentir la ximbomba i algunes gloses típiques, com aquella que comença : " Jo tenia foc colgat ... "

--- Diumenge dia 15 de Gener dins el camp de futbol del Sancelles, a l'equip del Sant Joan n'hi passà una com un covo. Estaven més o manco a mitjan partit i anaven empatats a un gol. L'àrbitre (que era un jovenet de no massa més de 15 anys) a lehores comunicà als jugadors i encarregats de camp, que no estava en condicions de continuar la seva feina,....; i maleïnt el dia en que es va aficar dins el món de l'àrbitratge deixà de banda tots els presents, partint cap a Ciutat amb mobylette. Cap com aquesta i i

--- El dia de Sant Sebastià vespre s'amollaren al nostre poble una sèrie de coets per la banda de baix del poble. Segurament era algú que celebrava la festa.

--- El proper dia 7 de Febrer és el Darrer Dia de Carnaval. Per tal motiu al nostre poble hi podrem presenciar els actes següents, si no hi ha res de nou:

- La VI ena Rua Escolar, pels principals carrers de la població. Hi assistiran els alumnes del Col·legi Públic de Sant Joan i els acompanyaran els xeremiers
- El segon enterrament de la sardina. S'ha sentit a dir que tindrà una longitud de més de quaranta cinc pams.
- Hi ha rumors sobre l'organització d'una Rua per part d'un grup de la vila.

Els desconsolats organitzadors vos conviden a la cerimònia que tindrà lloc el dimarts dia 7 de febrer a les 8 del vespre segons l'itinerari acostumat

Lloc mortuori: Plaça Constitució ~ Sant Joan

Els afegits assistents seran recompensats si van vestits adequadament.

Vos esperem a tots

1989

Organitzada pels

" AMICS DEL CARNAVAL DE SANT JOAN "

amb la col.laboració de les cases
comercials del poble.

PROGRAMA

les 19,45 hs. Concentració de les persones que
vulguin desfilat amb la Comitiva Fúnebre
a la Plaça de la Constitució degudament
vestides de dol.

les 20,00 hs. DESFILADA DE LA COMITIVA FUNEBRE
que, partirà de la Plaça de la Constitució
i recorrerà els següents carrers:

Carrer del Camp
Carrer de Palma
Carrer Major
Carrer de Francesc Oliver
Carrer de Manacer
Carrer Bellavista
Carrer de Palma
Carrer de Mestre Más
Carrer de Fra Lluís Jaume

Carrer de Petra

Carrer del Consistori

i arribada a la Plaça de la Constitució
on es procedirà a la cerimònia de l'enterrament
i a la lectura del testament.

Acte seguit, torrada pels participants i
col.laboradors i ball d'orquestra.

Vos esperem a tots.

Vos esperem a la festa
emperò ben endolats
i ferem junts i plegats
la cerimònia xalesta.

I si la cosa surt bé
que amb vostra ajuda hi anirà
tots plegats hem de cridar:
" MOLTS D'ANYS I FINS L'ANY QUI VE "

P.D. Durant la festa es rifarà una ensaimada i un
parei de botelles de xampany per sufragar tots
els gastos.

Reflexions després d'una vaga general

Passats uns dies des de que tingué lloc la vaga general del 14 D, podem entreveure amb visió més àmplia i més objectiva de les causes que dugueren a la seva convocatòria i les possibles conseqüències.

En primer lloc, s'ha de dir que una vaga general es fa contra el govern en el poder i la seva política econòmica, laboral i social. Es distingeix clarament de les vagues sectorials que es fan per aconseguir millores, front als patrons que intenten no cedir en aquestes.

Feta aquest matís, he de dir que, per a mi, la causa principal de la convocatòria del 14 D està en la mateixa configuració del Parlament de l'Estat espanyol. Un parlament en el qual el PSOE és hegemònic, davant en el què l'oposició és, per l'esquerra exigua i per la dreta dividida, fragmentada, amb fortes baralles internes i sense un líder que la pugui guiar.

Amb aquesta configuració, el PSOE no troba qui crei oposició a la seva política econòmica, laboral i social. I quan els elements que haurien de realitzar aquesta tasca no ho fan, han hagut de sortir dues organitzacions sindicals, no parlamentàries, per dur-la a terme: dir no a la política del govern. En poques paraules, les circumstàncies han obligat els sindicats a assumir unes feines que no són ben bé les seves, però que ningú no pot fer en aquests moments.

I que té la política del govern que tan poc agrada als sindicats?

El PSOE viu obsessionat amb els números. Està convençut que si controla la

inflacció, quasi tot, econòmicament, estarà solucionat. I s'equivoca, duu les sabates girades de peu. Si la política antiinflacionista, restrictiva, monetarista, de mesures de xoc, no va acompanyada de mesures socials que ajudin i permetin a les classes més desafavorides aixecar un poc el vol, és clar que no és la política millor per a tothom ni tan sols per la majoria.

Si el govern diu que l'economia va bé, que els balanços finals de les empreses i, fins i tot, els d'empreses públiques —com per exemple, IBERIA—, milloren any rera any espectacularment, especialment els dels bancs i el nombre d'aturats segueix entorn dels 3 milions durant els 4 o 5 anys, és evident que no és una gran política, com diuen ells.

Aquests plantejaments i d'altres, haurien de tenir més ressò al Congrés, si hi hagués una oposició més nombrosa, forta, més preocupada per realitzar la seva tasca i no amb els seus problemes i baralles internes.

He analitzat el punt que crec més important. Però n'hi ha d'altres:

— El govern ha fixat, en el cas dels funcionaris, durant aquests darrers anys, bandes salarials que no ha aplicat després ni als parlamentaris, ni als càrrecs públics ni a ell mateix. Tampoc no s'han aplicat a les administracions autonòmiques i locals, als polítics i als càrrecs de confiança. I aquí si que hi han participat tots els partits polítics. Tothom, sigui el qui sigui, ha augmentat el sou per sobre del tant per cent de la resta dels treballadors, i en alguns casos, de manera escandalosa.

- L'oposició parlamentària per l'esquerra del PSOE és *Esquerra Unida*. La seva força parlamentària és exigua. Per tant, ha d'intentar fer política al carrer, amb l'ajut de CCOO, sindicat d'ideologia comunista, per tant, prop d'*Esquerra Unida*.

- Els dirigents dels sindicats d'ideologia comunista, prop del govern, l'UGT, estan més que cansats de baixar-se els calçons i, com a mínim, de mostrar les anques. I a més, els treballadors que, veient aquest fets, votaven cada vegada més el sindicat competidor a les eleccions sindicals. Per tant, alguna cosa havien de fer.

- En darrer terme tenim la intransigència, la síndrome de la possessió de la veritat absoluta, la xiülèria i, fins i tot, les amenaces dels dirigents del PSOE. Sembla ser que es fa veritat allò que la corbata, el xofer, el despatx i la moqueta, fan perdre capacitat de raciocini i dosi d'humilitat.

Amb tots aquests ingredients la vaga estava servida i a més havia de ser un èxit.

La paradoxa s'estableix quan quasi tots els economistes, de distints pelatges, nacionals, estatals o estrangers estan més o menys d'acord en el fet que la política econòmica del govern és, en línies generals, bàsicament correcta i que no se'n pot fer d'altra. Això es pot veure així, però de la mateixa manera poden creure que, com a mínim, els beneficis d'aquesta "correcta política" podrien arribar més als sectors que també la fan possible: els treballadors.

I què passarà després del 14 D? Poden passar dues coses:

- Que el govern no vulgui modificar la seva política econòmico-laboral-social i, per tant, fracassaran les negociacions amb els sindicats.

- Que s'arribi a un acord amb els sindicats. En aquest cas, crec que serà perquè els sindicats s'hauran conformat amb les miques. O almenys serà perquè no s'haurà arribat a la rel del problema. I el problema només és un: que tothom pugui beneficiar-se del bon moment, que segons ells, viu l'economia. I això no se soluciona discutint uns milions amunt o avall; només s'arregla amb una mica de canvi global que afavoreixi els més desafavorits i la gent de salari mínim.

No hem parlat de la *gente guapa*, del PSOE, els Boyer, Solana, Miró i Cia, com un motiu més d'agravi comparatiu, perquè d'aquesta gent que embruta la estètica del PSOE ja en tenen prou cura les revistes del cor. I el *Mel i Sucre*, de moment, encara no ho és.

Andreu Bauçà

* * * *

"Antes de comprar su videocámara, venga, grabe... y se decidirá por Sony".

Antes de comprar su videocámara, ¡Pruébela! No se deje impresionar por ofertas especiales y comparaciones sobre el papel. Grabe primero y compruebe la calidad de imagen y de sonido.

Asegúrese de que posee garantía total de funcionamiento y de servicio post-venta, pero sobre todo, asegúrese de escoger la videocámara con las presta-

ciones que usted utilizará habitualmente.

Si tiene en cuenta todo esto en el momento de comprar su videocámara, comprenderá por qué le recomendamos las videocámaras Sony.

Venga a vernos y comprobará que tenemos una videocámara SONY para cada usuario.

SONY GALERIA

PLAZA D'ES COS, 1. MANACOR
TEL. 35 51 73

Coses del camp

BLAT I ORDI R-1

Les llavors de blat o d'ordi R-1 són les que es serveixen des de les cases o empreses especialitzades i duen el certificat que han estat degudament seleccionades i desinfectades.

Normalment, totes les empreses que serveixen aquestes llavors compleixen amb fidelitat aquests requisits i, per tant, aquestes llavors donen un bon rendiment. El problema és que són un poc cares per sembrar una extensió grossa de terra; el seu preu oscil·la entre les 65 i les 75 pessetes per quilo.

Segons diuen els tècnics, i ens ho confirma l'experiència, és correcte aprofitar les llavors R-2, o sia, les que ja han estat sembrades una vegada.

Es per aquest motiu que la cooperativa agrícola de Sant Joan ha fet que es sembrin unes quantes quarterades de R-1 amb l'esperança que la pròxima temporada es pugui oferir als socis el blat i l'ordi R-2 a uns preus més assequibles i, al mateix temps, tenir unes garanties que s'ha fet una bona feina.

Per dur endavant aquesta tasca, la Conselleria d'Agricultura i el Servei d'Extensió Agrària ens han ofert el seu assessorament tècnic pel que fa

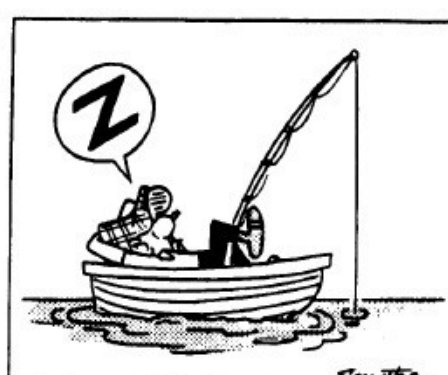
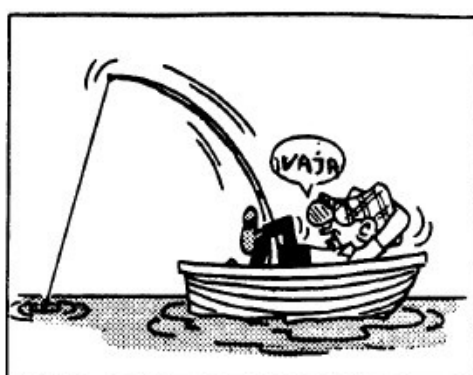
a les varietats de blat i ordi, els tipus d'abonament, els herbicides selectius per a cada varietat que s'han d'usar, etc.

Les normes per aconseguir un bon rendiment amb aquestes segones llavors són ben senzilles: després d'haver preparat i abonat adequadament la terra, quan s'hagi de sembrar, hem de pensar a treure de dins la sembradora les restes d'altres varietats que es puguin haver sembrat. Per exemple, si primer s'ha sembrat Astral, que és un blat de cicle llarg, i després es vol sembrar Cageme, que és de cicle curt, i no s'han eliminat les restes que pugui haver a la sembradora, el resultat serà perjudicial si es volen aprofitar les llavors per sembrar l'any que ve. I la mateixa importància té, a l'hora de la collita, que es fagi neta la cossetxada per les mateixes raons de no mesclar dos tipus diferents de blat. I encara seria pitjor si primer s'hagués collit un blat que tengués mascara i no es netejés la cossetxada, d'aquesta manera quedaria infectat el blat que hauriem sembrat per aconseguir unes bones llavors R-2.

Resumint, es tracta de no mesclar dues varietats diferents de blat o ordi i d'anar ben alerta amb els cereals infectats.

Antoni Sastre

ANDY CAPP

FESTIVAL DELS AL.LOTS DE L'ESCOLA

"SA BANCA"

C/ Mestre Mas, 11
Tel. 52 60 66
SANT JOAN

BANCA MARCH

VELAZQUEZ, S. A.

COMPAÑIA ESPAÑOLA DE SEGUROS Y REASEGURACIONES
PASO DE LA CASTELLANA, 60 - 28046 MADRID

Li ofereix tota classe d'assegurances (automòbils, maquinària agrícola, motocicletes, camions, habitatges, de caça, particulars, agrícoles, etc ...) amb preus ajustats.

Subagent a SANT JOAN:

M. MONSERRAT PAYERAS BOU
C/ Major núm. 90 (Can Borràs)
Tel.: 52 60 59 — 52 63 82

Entrevista a: Joan Bauçà Roig

PARLEM D'ARQUITECTURA...

Algunes vegades fer una entrevista a un bon amic presenta diverses dificultats pel fet que s'estableix una espècie de complicitat entre l'entrevistador i l'entrevistat. D'aquesta manera, pot passar que algunes evidències no quedin prou clares a l'entrevista. Però la personalitat, en aquest cas, de l'entrevistat ha ajudat a esmenar aquestes petites dificultats.

Joan Bauçà Roig va néixer a Sant Joan el 5 de febrer de 1964. Ha estudiat a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona i ha fet feina a diversos despatxos de la ciutat comtal. És un home que, sense deixar de tenir molt present la funció social de l'arquitecte, també sap ser un artista en la seva feina.

Per què escolliries l'arquitectura com a professió?

El meu primer contacte amb l'arquitectura va ser a les biblioteques. Quan feia tercer de BUP vaig fer un treball amb n'Antoni Mates sobre l'agricultura a Mallorca i per això vaig haver d'anar a les biblioteques, a la March, a Sant Francesc... Professors com en Llambies o en Cándido van pesar sobre la decisió de voler ser arquitecte. Un fet que va ser significatiu, per a mi, va ser tenir a don Miquel com a mestre d'Història, a vuitè d'EGB. Ens va fer comprar dos llibres d'història, d'aquesta manera comparaves el mateix tema explicat per dos autors diferents. Al cap i a la fi només hi ha una interpretació final, però això em va fer dubtar sobre les diferents maneres com es poden enfocar les coses en la vida. Per altra banda, el context familiar, la feina de picapedrer durant l'estiu, també va influir en la meua decisió de fer-me arquitecte. Va

Actualment, dins l'arquitectura no hi ha tendències perquè no hi ha limitacions tecnològiques

d'un poble de dos mil habitants a una ciutat de tres milions. Record com a anècdota que, bon primer dia a Barcelona, vaig dinar a les cinc del capvespre. Em va impressionar l'efecte de l'espai, només aixecar un braç i tocar la gent, veure continuament gent, ser dins una massa de gent. Això acuba un poc. L'adaptació va ser cosa de tres mesos. La meua feina em va obligar a

ser a segon de BUP quan em vaig decidir fermament. A partir de llavors sempre ho he tengut clar.

Vares haver d'anar a Barcelona per estudiar arquitectura. Creus convenient la instal·lació d'una escola d'arquitectura a Mallorca?

No, crec que seria més interessant, per exemple, fer aquí uns primers cursos, però acabar la carrera a Barcelona ja que és molt important poder contrastar i comparar les visions d'altra gent sobre un mateix tema, maneres diferents de fer les coses.

Com va anar el canvi d'aires?

Va ser molt fort per a mi passar

haver d'aprendre a orientar-me dins Barcelona. Vaig controlar el metro en cosa de tres mesos. El ritme de vida de la ciutat també em va impactar molt. Hi ha el tòpic de dir que estàs enrevoltat de gent però que et sents tot sol. Aquesta sensació la record molt bé d'una vegada, quan feia poc que era a Barcelona, que vaig anar al Nou Camp. Vaig viure en un pis amb quatre estudiants més, coneguts de l'Institut de Manacor. Això va esmortir un poc l'impacte. Per altra banda, els estudis d'arquitectura no em varen defraudar gens ni mica, més bé al contrari, ja que varen accentuar la meva decisió.

Des de Barcelona estant, com es veu Sant Joan?

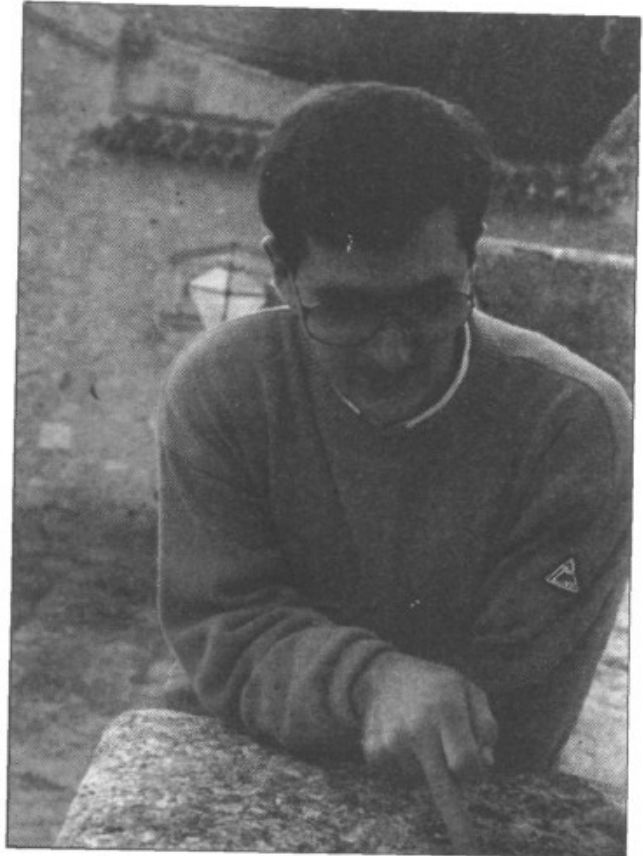
Em vaig desarrelar molt ràpidament. Mes envant, el fet de venir a Sant Joan suposava desconnectar-me del truí barceloní, de la professió. S'ha de dir que aquests anys a Barcelona no els he passats només a la ciutat, he viatjat molt, sobretot per Catalunya visitant els pobles.

Quins han estat els canvis en la teva vida durant aquests sis anys que fa que ets a Barcelona?

No m'ha fet por sortir i fer quilòmetres. Crec que he superat l'efecte illa, la insularitat. El coneixement, a tots els nivells, que ofereix aquest fet implica una millor perspectiva i judici de la realitat que m'enrevolta.

Parlant de la teva feina, quines tendències arquitectòniques hi ha actualment en el món?

Josep Antoni Coderch de Sentmenat, un arquitecte català, va dir que el problema de l'arquitectura actual és que tot quan penses es pot fer, que no hi ha limitacions tècniques. Els nostres avantpassats tenien unes limitacions constructives, i a aquestes limitacions les explotaven, les expremien al màxim. Això feia que hi hagués uns llenguatges comuns, és a dir, una arquitectura específicament mallorquina, del lloc, un estil de construir, una mateixa forma de fer les cases. Amb això el que vull dir és que actualment no hi ha tendències

A Sant Joan hi ha un total despreç pel llegat arquitectònic.

perquè no hi ha limitacions tecnològiques, i a més hi ha molta informació i intercanvi que dificulta que hi hagi una arquitectura pròpia del lloc.

Però això no vol dir que a un lloc determinat no hi hagi una materials més usats comunament, ni que sigui pel fet històric, hereditari...

La feina de l'arquitectura és no renunciar a la història, al llegat històric que ens ofereixen els nostres avantpassats. Quan fas un projecte arquitectònic saps que ho fas en un lloc concret i en una realitat determinada.

D'aquest fet, és clar que un arquitecte n'ha de ser conscient. El fet, però, és que hi ha arquitectes que no ho són, conscients. I és que, de vegades, primer més els diners que les idees...

De vegades sí, però sempre és un problema de falta de cultura i de saber el lloc on un és, el lloc on es construeix.

Parla'ns de la funció social de l'arquitectura i de l'arquitecte.

Jo pens que els arquitectes venen a ser metges de la societat. Per què? Perquè els nostres clients han de partir, o viure, les nostres obres. Si tu ets capaç de fer un projecte ben elaborat ajudes a augmentar i millorar la qualitat de vida de la gent. Malgrat tot, també els arquitectes som artistes, i un bon arquitecte ha de superar ser simplement un "metge", ha de tenir en compte el llegat històric i ha d'anar a la recerca de la "seva" arquitectura, d'un estil, una manera de fer i de projectar. El que has de fer es crear una realitat a partir d'una idea, i aquesta ha de ser coherent amb la realitat que l'enrevolta. Hutzon, deia que l'arquitecte és un controlador de les sensacions humanes i ha de procurar que la gent es trobi bé dins l'espai on viu, ha de crear un bioclima agradable per a la gent, per a cadascun.

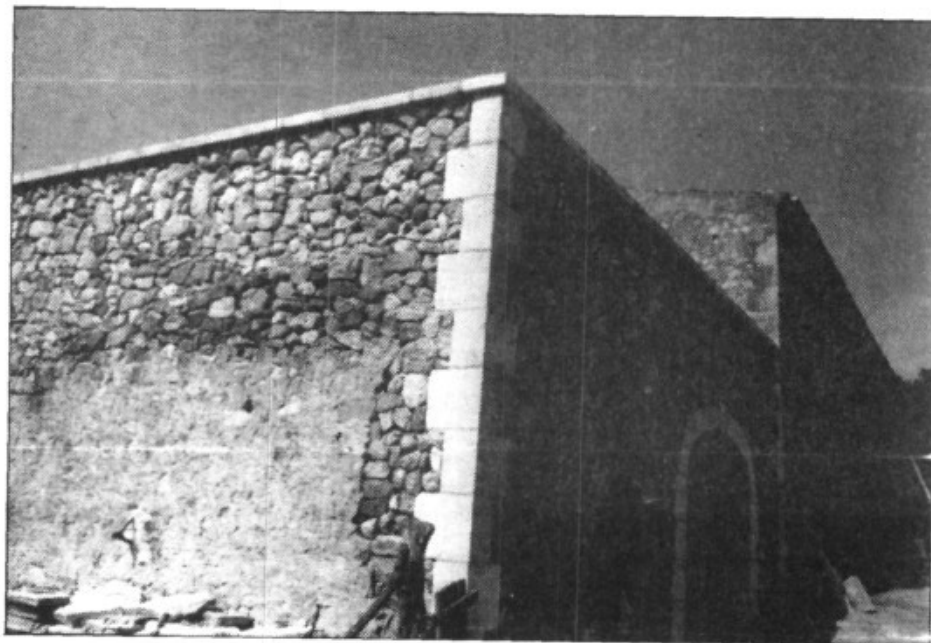
Quins són els problemes principals que troben els arquitectes per desenvolupar aquesta funció social?

La gent, generalment, no és conscient d'aquesta funció social de l'arquitecte. Creu que aquest no és més que una trava burocràtica a superar que al mateix temps troben que es una trava cara. Al meu parer, part de la culpa la té la mateixa gent perquè no exigeix professionalitat a, precisament, un professional, és a dir, una persona que valori bé tots els factors per aconseguir fer realitat una idea.

Una realitat que ha de ser confortable per al que la usará. Suposam que, de

vegades, les maneres de concebre aquesta realitat, no la idea, per part de l'arquitecte i per part del client no s'avenen gaire. En aquests casos, primària l'ofici de l'arquitecte, o més bé la idea del que hi ha de viure?

Una casa és una obra per a tota la vida i la relació que hi ha d'haver entre le professional i el client és la mateixa que la que hi ha d'haver

entre un metge i el seu client: la sinceritat. En aquest cas es tractaria de definir les aspiracions, les metes, que es volen aconseguir.

Com veus la necessitat d'una planificació urbanística?

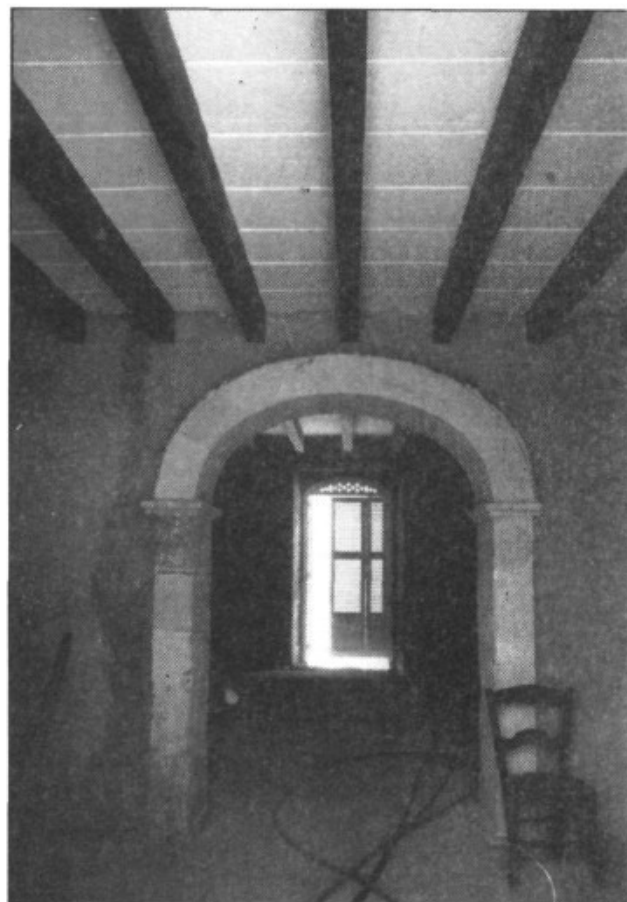
L'arquitecte, com qualsevol persona, no està absolutament en poder de la veritat. No crec en les planificacions urbanístiques a llarg termini, crec més bé en les rectificacions i les actualitzacions urbanístiques. És evident que la previsió d'habitatges i espai públic fa quinze anys no és la realitat actual.

I de la planificació urbanística a pobles petits, com ara Sant Joan?

Per començar, hi ha una falta d'acoblament entre la cultura i l'evolució social. A Sant Joan hi ha un total despreci contra el llegat arquitectònic dels nostres avantpassats, s'esbuquen cases antigues, es vol cercar la projecció de la imatge social del que implica tenir una casa. Amb altres paraules, es cerca el comentari del "que diran". Sant Joan deu ser un dels pobles de Mallorca on hi ha més poques cases antigues. La gent prefereix més tirar a terra una casa antiga i fer-ne una de "moderna" que no invertir en la restauració de cases antigues. Cal dir que els nostres avantpassats "habitaven" exactament igual que nosaltres. El progrés que hi ha hagut queda plasmat en l'evolució que han sofert la cuina i el bany, en definitiva, en un augment del confort.

Es indubtable que l'espai interior, els usos, han canviat molt aquests darrers decennis. Parlan'ns d'aquests canvis?

Hi ha l'exemple de la paissa, lloc on els nostres avantpassats tenien l'element que els servia per moure's i fer feina: l'ase i el carro, que actualment són el cotxe i el tractor. Els altres elements pràcticament no han evolucionat, seguim dormint en habitacions de tres per dos metres quadrats, seguim mantenint la xemeneia com a nucli familiar i objecte de confort. El que passa és que la gent ha tornat gran i les cases han quedat petites. Abans es feien grans entrades i grans menjadors i la gran part del temps se'l passaven a la cuina, on hi havia la foganya, el nucli que donava llum. Actualment la vida es fa dins la sala d'estar, el lloc on hi ha la televisió que, per a mi, és el substitut de la foganya quant a la seva simbologia. També s'ha de dir que aquelles tertúlies que hi havia enrevoltant la xemeneia han quedat emmudides pels monòlegs de la televisió. Recapitulant, la vida familiar ha sortit de la cuina, ha augmentat el confort amb la millora de la cuina i del bany, han aparegut sales noves, la sala d'estar

i el menjador, però els dormitoris ho han evolucionat.

Quin paper han tengut les innovacions quant a materials en l'evolució de la construcció de les cases?

A causa de les noves tècniques avui en dia es pot fer qualsevol cosa, i això de vegades duu al que jo anomeno les "mentides constructives", com per exemple fer arcs quan aquests no tenen cap funció dins d'estructura de la casa.

I els canvis estètics?

Actualment es fan grans inversions en imatge, en la comprar de materials nobles per embellir les cases, en l'ús d'arcs... Però cadascun fa una interpretació "sui generis" de l'estètica, de la imatge. Amb altres paraules, a la gent li agrada dir que la xemeneia és de marbre i que val tants doblers i dona molta menys importància a, per exemple, la integració dins el patrimoni col·lectiu del poble. No es respecta gens la forma de fer les cases que tenien els nostres antics mes-

tres d'obres. Crec que actualment, amb els mateixos materials senzills com la pedra, els taulons, les rajoles de test, el marès i les teules, i amb la incorporació de la tecnologia que ens ofereix el mercat es poden fer cases igual de nobles que aquelles que cerquen la noblesa i el prestigi utilitzant marbres i fustes d'alta qualitat. És evident que si els nostres avantpassats haguessin tengut les possibilitats tecnològiques pel que fa als materials que tenim actualment no haurien fet aquestes precioses possessions construïdes amb materials tan nobles. És a dir, l'estètica no existeix perquè la gent vol utilitzar materials cars. I l'exemple més evident són les possessions.

Tot això s'engloba dins un problema més ampli de cultura i educació estètica. Com creus que es podria solucionar aquest problema?

No crec que tinguí solució a curt termini, perquè és evident que aquesta cultura i educació estètica no es pot assimilar de cop. I tenir doblers no és símptoma de tenir cultura. I crec que la solució és ser modestes, saber escoltar i voler ser bons professionals dins la feina de cadascun.

En tot això es veu una alienació del patrimoni cultural i artístic del nostre poble. Com valoraries la regulació i planificació per part de l'Ajuntament de tot aquest procés?

L'Ajuntament té un gran poder sobre la decisió de fer o no fer una casa, d'esbucar o no esbucar una casa, és a dir, d'intervenir en el patrimoni construït que és el poble com a fet

material. De vegades, l'Ajuntament no és gaire conscient d'aquest poder. Aquest poder hauria d'estar en mans de professionals que s'entenguessin del tema. La intervenció en el patrimoni és tan important que no es pot reduir a la decisió política d'una comissió, hauria d'existir una comissió o un patronat independent de qualsevol tendència política, que tingués igual o més poder de decisió que una comissió d'obres, al cap i a la fi els que conformen la comissió d'obres no tenen perquè ser més entesos que un professional en el tema.

Uns breus comentaris sobre normativa urbanística...

L'ideal seria que qualsevol poble tingués unes normes subsidiàries que reglamentassin el passat, el present i el futur del fet material que és el poble, la seva realitat construïda, per construir o per destruir.

Ja ens has dit que t'interesses per la restauració de cases antigues, explica'ns un poc aquest interès

De vegades, caiem en la temptació de creure que les coses noves són sempre millors que les antigues, que les coses modernes són millors que les passades. Parlant d'arquitectura, no m'atreveixo a caure en la dualitat de si són millor les coses d'abans o les d'ara. És evident que no ho hem de conservar tot, ni tampoc que ho hem de destruir tot, però és clar que podem aprofitar moltes de les coses que ens han deixat els nostres avantpassats.

Quines han de ser les coses que agafem i quines no hem d'agafar?

Crec que la decisió no ha de dependre només de l'arquitecte, és per això que crec en la feina que pot fer una comissió de patrimoni, per exemple, i crec que és ella la que ha de decidir que és el que conservarem i el que no conservarem. Es clar que aquesta comissió de patrimoni ha d'estar formada per gent de totes les tendències: historiadors, biòlegs, restauradors, arquitectes, enginyers, metges, etc, és a dir, formada per gent de diverses professions. Sembla evident que una comissió tan polifacètica emetria uns judicis més coherents i lògics.

De totes maneres, sempre hi ha la qüestió de la moda...

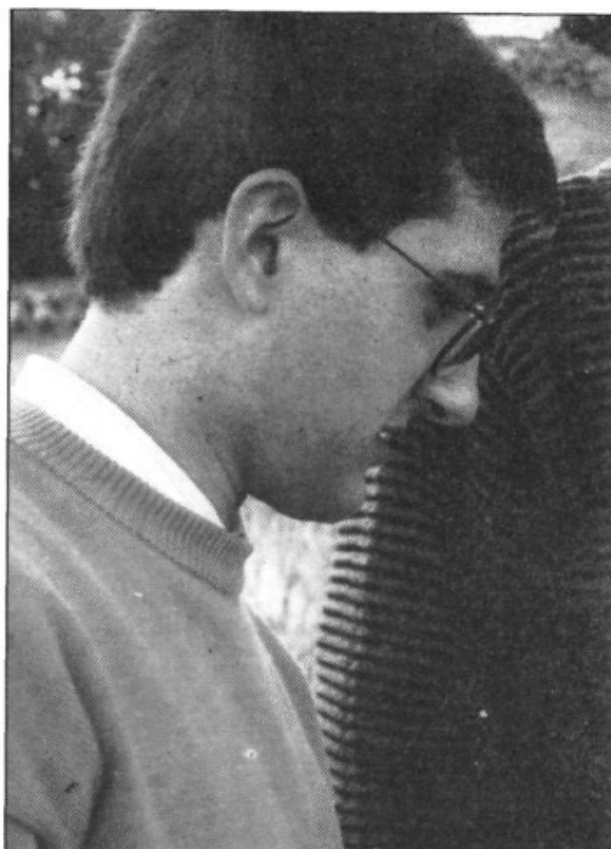
Si és clar, però el possible perill que pot comportar el fet de la moda queda atenuat pel fet de formar una comissió suficientment variada com per poder emetre un judici.

Com es pot conscienciar la gent del fet que moltes vegades és necessària la conservació?

Tornam al problema cultural, que encara està per resoldre. Jo voldria que la gent creïés que es pot viure dins les cases antigues i que és feina de l'arquitecte haver de superar el problema del confort i de l'estètica que les cases antigues solen patir.

Creus que les cases de possessió de fa estona s'integraven més dins del paisatge que les d'ara?

Si, però no n'eren conscients. Sembla un contrasentit. Els nostres avantpassats només pretenien protegir-se d'un medi agressor com era la natura: les cases antigues donen cap al sol, moltes obertures al sud i poques al nord, aprofiten materials més comuns i més pobres, com el canyís, les argiles, les pedres, la calç, els marresos. Avui en dia hi ha dos aspectes a considerar: l'aspecte especulatiu dels que cerquen una rendabilització a una inversió feta i la majoria de la gent que només cerquen una casa per viure. Jo, allò que voldria és que aquest darrer sector sabés elegir un arquitecte que els assessoràs, i aquest arquitecte ha de saber mesclar

l'estètica, el confort, la tecnologia i el llegat històric. També s'ha de dir que a l'escola d'arquitectura no t'ensenyen arquitectura tradicional, del lloc, comencen amb els grans corrents arquitectònics des del Renaixement però no parlen de les tradicions locals, de les tècniques tradicionals d'un lloc concret. D'això, te n'has de preocupar tu mateix, i crec que seria important despertar l'interès per l'arquitectura tradicional.

Parlant de qüestions més personals, què aspireu a ser com a arquitecte?

Un bon professional.

I quines són les característiques que creus que ha de tenir un bon professional?

Ser modest i no creure's en poder de la veritat.

I de la renovació constant de la professió...

Vivim una realitat que és canviant i crec que un bon professional ha de ser un bon client d'aquests canvis tecnològics i estètics que ens duu i

vénen amb l'evolució. A pesar de tot hi ha un llegat, unes arrels que no canviaran o que canviaran poc.

I de la Barcelona Olímpica?

Amb Barcelona crec que el que passa és que se'ns vol oferir una imatge que no correspon a la realitat de la ciutat actual. S'estan fent unes inversions molt grans en infraestructura, noves instal·lacions de tot tipus, però encara falta solucionar els problemes antics que encara no s'han enfrontat: pobresa, diferències socials, massificació, polígons industrials...

I del cost social de tota aquesta renovació de les infraestructures?

Crec que aquesta renovació no té preu, no es pot valorar monetàriament una inversió en infraestructura, la creació d'autopistes, de zones esportives, nous jardins, tot això té un valor que sobrepassa el monetari. Per contra, em sembla negatiu el que es fa Sevilla, l'Exposició Universal de Sevilla, perquè les exposicions es feien

a ciutats industrials: Londres, París, Barcelona... i servien per mostrar les innovacions tecnològiques als professionals. I què té un industrial de Sevilla? A més, les exposicions universals són caduques.

I la Barcelona de 1993?

Crec que qualsevol comunitat o poble creix i viu perquè es posa metes. Les metes és un repte de la societat i Barcelona s'ha posat una meta que va més enllà de l'Olimpíada. Crec que el que es vol fer és modernitzar la ciutat, fer una ciutat més internacional a tots els nivells. Si al 1993 això s'ha aconseguit haurà estat un bon repte.

Com a arquitecte, quin regal de Reis demanaries?

Que la gent, abans de fer una cosa, la pensí dues vegades.

Arnau Company
amb la col·laboració de M. Sastre

**Donam la
mà als
ajuntaments,**

**construïm
Mallorca
plegats.**

El Consell Insular de Mallorca té a terme en col·laboració amb els municipis petits de l'illa, un ambiciós programa de realitzacions que és el resultat d'una estreta cooperació en matèria tècnica, jurídica i econòmica i en una àmplia planificació d'acció en els camps més importants de l'activitat ciutadana diària.

El Consell Insular de Mallorca ofereix als diferents municipis una ajuda inestimable en matèria d'assistència social als ciutadans, de foment de la cultura popular, de dotacions d'infraestructura esportiva als pobles, de potenciació de les activitats econòmiques i socials, de creació de fons de fons, de construcció de carreteres, de protecció del medi ambient i de tot quant s'ha de menester perquè els petits municipis de la nostra illa puguin disposar d'unes dotacions d'infraestructura adequades a les seves necessitats.

**Per nosaltres,
els més petits són els
més grans.**

CONSELL INSULAR DE MALLORCA

AJUNTAMENT

Sessió Extraordinària del 30-12-88

Va ser la darrera sessió plenària de l'any, i va començar puntualment a les vuit del vespre.

1.- Aprovació, si pertoca, del l'esborrall de l'acta de la sessió anterior.

En aquesta ocasió hi havia per aprovar els esborralls de dues sessions, celebrades l'11-11-88 i el 25-11-88 respectivament. No hi va haver cap objecció per a la seva aprovació.

2.- Designació del representant de l'Ajuntament al Consell Escolar.

La Comissió de Cultura va proposar que continuàs essent-ho Joan Sastre, la proposta va ser acceptada per unanimitat.

3.- Festes locals per l'any 1.989.

Varen ser proposades com a festes locals i acceptades per unanimitat la festivitat del naixement de Sant Joan Baptista, el 24 de juny, i la commemoració del seu degollament, el 29 d'agost. Per aquesta darrera data (29 d'agost), a més a més, es celebraran com cada any les festes patronals.

4.- Recepcions definitives d'obres.

Es va acordar per unanimitat acceptar la recepció definitiva de tres obres municipals: asfaltat del camí d'En Picà-Son Roig, obres de sanejament (clavegueram) de la zona B, i la instal·lació elèctrica per la il·luminació de la Plaça de la Constitució.

Així mateix no es va aprovar la recepció de les obres dels accessos a l'escola de Son Juny, degut a que hi ha una sèrie de desperfectes que s'han d'arreglar a compte de l'empresa adjudicatària.

5.- Aprovació del projecte d'asfaltat de trams dels carrers de Sant Joan i Princesa (rectificat), i Plec de Condicions.

El projecte es va haver de rectificar, ja que l'inicial contemplava l'asfaltat de la totalitat d'aquests carrers, quan hi ha un tram del de Sant Joan que està edificat, i, com és de suposar, no s'asfaltarà. Degut a que aquesta obra figura dins el Pla de Vies i Obres de 1.988 del C.I.M., es va acordar adjudicar-la per la via d'urgència, per poder tenir accés a l'ajut econòmic del C.I.M., que segons els papers serà de 2.267.611 ptes. (el total del projecte puja 3.250.730 ptes.)

6.- Actualització de l'Inventari del Patrimoni Municipal.

Es va aprovar incloure dins els patrimoni municipal un solar de 720 m² situat a la zona d'"Es Camp", i actualitzar les valoracions d'una sèrie d'edificis (local de l'Ajuntament, l'Escola de les Nines, el Pes dels Porcs, l'escorxador,...)

També es va decidir donar de baixa un aparell de Raigs "X" ja totalment en desús desde fa bastants d'anys.

7.- Assignacions dels regidors per 1.988.-

La comissió d'Hisenda, en reunió de dia 27-12-88 va elaborar la següent proposta:

- Batle: 480.000 ptes/any.
- Regidors Delegats: 84.000 ptes/any.
- Regidors: 24.000 ptes/any.

El regidor J. Matas Antich va opinar que la quantitat assignada als regidors fora delegació era massa baixa en relació als delegats. El batle va argumentar que el que s'havia tengut en compte a l'hora d'elaborar la proposta era el grau de responsabilitat de cada integrant del Consistori, i també les obligacions personals que comportava ostentar el càrrec.

La proposta es va aprovar per majoria.

8.- Convocatòria i basses del Concurs-oposició per la plaça d'Agent Auxiliar de la Policia Municipal.

Es varen aprovar les basses, i es va acordar convocar el concurs-oposició per poder cubrir la plaça definitivament. Ara encara falta passar tots els tràmits burocràtics (exposició pública, publicació al Bolletí Oficial, ...) per poder arribar a la presentació de candidats i posterior selecció. Si algú està interessat en conèixer les basses pot anar a les oficines de l'Ajuntament.

I una vegada acabats els punts de l'ordre del dia, es va aixecar la sessió, als voltants de les deu del vespre.

J. Sastre

Bullit de lletres

A I N ò T N A U M N
A D L O N A I A é S
C S E C N A R F U J
N H B O M G A E F O
E M A E A N M í U S
N H S R O R M E é E
S U I N A D N O N P
A D M A S C U A L I
A M I Q U E L N U A

Si cercau per aquí emmig hi trobareu
vuit noms de persones (femenins i masculins).
Amb les lletres que quedin podreu llegir una de
les darreres sentències d'"El Gran Pensador".

mel i sucre, dolcet dolcet

- Si el batlle de Sant Joan s'incrementa cada vegada més el sou amb el percentatge que ho ha fet aquest any, a les properes eleccions municipals hi haurà més candidats que pixacans a les garrigues - a anys ploguers, és clar. Perquè ser batlle de Sant Joan pot arribar un dia que sigui un bon negoci.

- Si qualcú no hi posa remei, d'aquí a 10 anys, Sant Joan es convertirà en un poble fantasma. Si això es dona tindrà uns 1.000 habitants, les 2/3 parts de les seves cases buides i veure un nin jugant pel carrer serà gairebé un miracle. Mentre això succeix, el nostre Ajuntament no té cap pla, cap projecte ni cap idea que pugui reactivar mínimament l'economia del poble i aturar un poc aquest progressiu despoblament. Això sí, el nostre batlle és un autèntic especialista a sortir en primer pla a les fotografies

L'il·lustríssim sr. Batlle

dels diaris: que si ara és la Mancomunitat del Pla; que si tal diari organitza la "Festa Pagesa", etc., flash, fotografia i a primera fila. Esperam la fotografia als diaris de la presentació del pla de reactivació del poble. Aquest dia tots n'estarem contents.

- Ja ho dèiem fa temps. Concedir les obres municipals a empreses fantasmes té el seu perill; però clar, la "comissió" és la "comissió". El brollador de la plaça nova -només té un any-, dissenyat per tècnics, només l'entén un ferrer local i no del tot. Dels tècnics de l'empresa no se'n sap res. Han desaparegut.

Les pedres de l'escala de la plaça nova que donen al carrer de Palma s'estan desfent i mostrant un secret amagat: estan clavades quasi sense ciment!!. I és que està clar: el constructor ha d'estirar la "comissió" de qualche lloc. Veurem ara si l'arreglaran els picapedrers de l'empresa constructora; o s'hauran de pagar de les arques municipals picapedrers locals perquè pugui quedar definitivament bé aquesta plaça?

Joan Bauçà

LA VIA FRANCESC - PIERRE .-

Ja feia estona i en tornàvem tenir ganes. Dies 7 i 8 set subjectes sant joaners ferem una nova incursió a Sa Campana amb la sana intenció de recórrer noves vies i descobrir racons desconeguts per noltros. Muntàrem el campament dins la Sala del Llum. Després iniciarem un recorregut una mica exhaustiu per l'interior de la Sala dels Gegants. Els motius eren ben concrets: tenir una més clara visió de conjunt d'aquesta enorme sala i trobar el començament de la Galeria- 73.

La Sala dels Gegants té una superfície de més de 5 quartons mal plans, de tal manera que l'aigua (o els exploradors) poden anar per avall per dues vessants diferents: la primera ens durà al Gran Rostr i la segona a la Galeria- 73. Aquesta sala discorr paral·lela a la del Gran Rostr i es junta amb ella al final.

Per tal de trobar aquesta segona via (descoberta i desobstruïda pels membres del G.G.G. a l'any 1.973) recorreguérem pam a pam les voreres de la Sala dels Gegants començant per la dreta. Quan pensàvem tenir les fites clares i localitzada la galeria a la paret sud (a la dreta del Gran Rostr) ens separàrem en dos grups, un de tres elements, que es disposava a explorar la nova davallada i l'altre grup feria el camí habitual. Des cap d'una estona de cavil·lar i observar, el grup de tres, que no s'acabava de decidir, es temé que no tenien la Galeria - 73, sinó el Gran Rostr per la dreta. El grup de quatre, sense fer-ne comptes estava sortint cap a l'exterior. (No era la primera vegada que ens despistàvem dins aqueixa sala).

Una més minuciosa exploració situà de bell nou els aventurers al lloc corresponent. L'inici de la Galeria- 73 segurament era una estreta encletxa horitzontal, que prèviament havíem vist, d'uns 25 cm d'alçada: no véiem altre forat més ample per enlloc !. Un ho provà de panxa i no pogué, es girà d'esquena i sacsant-se i deixant-se caure arribà a davallar; després els altres dos. Teníem una mica de por, ja que no estàvem segurs que aquell fos el camí correcte, i si havíem de tornar enrera, seria ben fotut. Però aquest dia la sort estava de part nostra, ben prest sentírem veus: eren els companys a l'altra davallada.

Gatera per avall, la Sala del Fang, el Gran Passadís i la Sala de l'Aigua. El trispol d'aquesta és un gran colador, ple d'engolidors. Se'n coneixen cinc, dels qual n'hi ha dos d'embossats. Comuniquen la Sala de L'Aigua amb la Sala Fosca (situada 50 m just davall la primera) o amb la petita Sala de les Llesques (situada entre les anteriors).

Era intenció aquest dia davallar per l'engolidor anomenat Via Francesc-Pierre (G.G.G.). Es troba a la paret Est una vegada davallada la primera colada, un parell de metres més avall que el pou S-1 i ben a l'altra banda de la Sala. L'inici de la via (situat a un trispol ben pla) és ample i de fàcil accés; cap a un costat del cul del clot observarem una estreta encletxa que en principi no semblava més petita que la de la Galeria- 73, pel tant podríem passar. El primer s'hi amollà de peus i d'esquena; el segon també passà..., el tercer ho intentà de tota manera, de panxa, d'esquena, embiaixat,..., no hi hagué manera,..., les anques no passaven. Finalment desistí, juntament amb els que quedaven.

Així que només dos continuàrem per al baixa gatera d'uns 8 m de recorregut per 5 de desnivell. Per entrar-hi s'ha de passar per una encletxa de 25 cm a la part més ampla; després s'eixampla un poc per tornar-se estrényer 2 m més avall, fins a 30 cm; passat aquest segon estret hi ha un redol on n'hi caben tres d'arrufats. Des de su aquí, si un xerra, la veu resplandeix dins la Sala de l'Aigua i sembla com si vengués altra gent de per dalt. (A l'indret d'aquesta via el sòtil de la Sala de l'Aigua està a 35 m). Finalment, i per sortir de la gatera hem d'anar cap a l'esquerra i passar per una forat no massa gros (30 x 40 cm).

Arribam a una davallada vertical de 7 m que ens du a una petita sala horitzontal d'uns 10 m de recorregut, enmig de la qual hi ha l'inici d'un pou bastant ample que ens durà a la Sala Fosca. Els 17 m primers del pou són subverticals, que poc a poc van tornant més aspres. Al final d'aquesta davallada, i abans de quedar penjats a plom, ens podem aturar una mica a un costat i observar l'espectacle amb la dèbil claror dels frontals: un pou vertical d'uns 6 m entre la pedra llisa, al fons del qual s'obrin dos foradots negres, separats mig metre un de l'altre. Ens podem tornar aturar sobre aquest pont natural i mirar per avall: veurem el reflexe de la nostra pròpia llum dins un bassiot de la Sala Fosca, 24 m més avall.

Decidits a arribar ens hi amollam i sense gens d'esforç quedam penjats del sòtil de la sala. I per avall falta gent, primer un i llavors l'altre. Allà baix, a 250 m de desnivell, un té la sensació que encara fa més fosca que a les altres sales.

A la part inferior, els Pous d'En Pere, a la superior, la Sala del Tresor. Reposats i abeureats una mica tornam enrera per allà on havíem entrat. Va haver-hi quatre espolsadotes per sortir de la gatera: la post dels pits no passava amb els pulmons inflats.

Retrobàrem els companys descansant al campament de la Sala del Llum.

La primera paraula que pronunciarà aquest nin serà en mallorquí.

Els infants que ara neixen a la nostra illa son ciutadans del mon per dret propi. La paulatina desaparició de les fronteres, l'expansió dels mitjans de comunicació i l'agilització dels transports, posaran a l'abast de tots aquests infants la possibilitat de visitar o de fixar la residència a qualsevol lloc del mon. Per tot això no hi ha res tan important com

oferir-los, des de molt petits, la possibilitat que siguin vertaderament conscients de la seva pròpia identitat i que puguin sentir-se dignes hereus de tota la riquesa de la nostra cultura. La normalització de la nostra llengua i el coneixement de la nostra cultura és l'únic camí perquè puguin aconseguir-ho. La nostra obligació, evidentment, és facilitar-los-ho al màxim.

CONSELL INSULAR DE MALLORCA

FIAT

AUTO VENTA MANACOR

FIAT-TIPO

ELEGIDO MEJOR COCHE DEL AÑO '89 EN EUROPA

COCHES USADOS SEGUROS

Delta HF turbo negro.....PM-AL
BMW 323-i techo,
llantas, spoilers, etc.
BMW 320-i techo, llantas
Seat Ibiza 5 puert. 1200.....PM-AS
Suzuki descapotable.....PM-AG
Opel kadet GLS 1600 perf.,
equipado.....PM-AL
Fiat uno diesel 1.7.....PM-AL
Seat marbella GL
5 velocidades.....PM-AM
Seat panda trans.....PM-AB
Citroen visa 1100.....PM-AD
Talbot horizonte metalizado.....PM-S
Ford fiesta ghia 1100.....PM-T
Ford fiesta L.....PM-V
Renault 18 económico GTS.....PM-O
Ford fiesta 1400
negro perfecto.....PM-AK
Citroen BX 1600 TRS.....PM-Z

ECONOMICOS

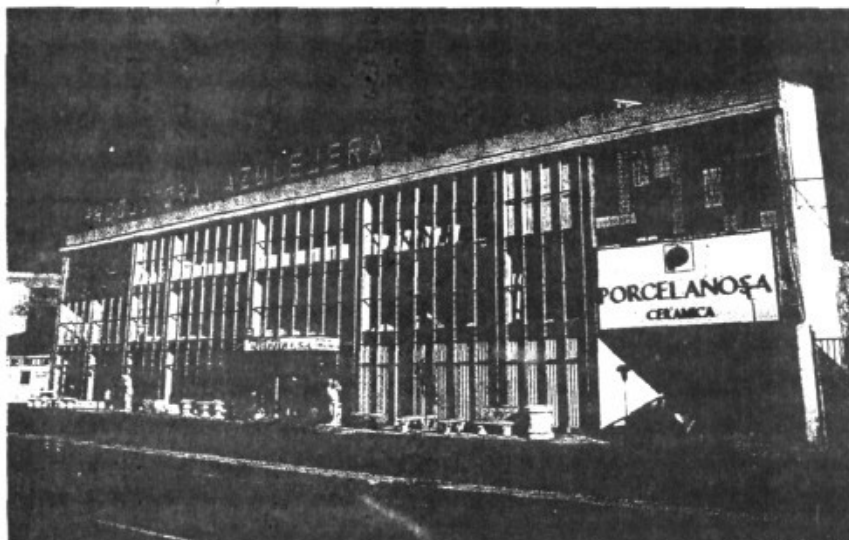
Seat 132 diesel (185.000).....PM-K
Ford fiesta (160.000).....PM-M
Sanglas 500.....PM-L
Seat 127 económico (135.000).PM-O
Panda 35.....PM-S
GS - X2 solo 85.000.....PM-O

OFERTAS DE LA SEMANA

BX TRS 1600 725.000

Suzuki descap. 590.000

Información y ventas: Fray Junípero Serra, 40 Tel. 550161
Taller: C/Drach, 8 Manacor

PRODUCTORA AZULEJERA S.A., por su conocimiento y experiencia de la cerámica para pavimentos y revestimientos del hogar, ha merecido siempre la confianza de sus clientes. En nuestra central de Manacor nos enorgullece la exposición de más de 1.800 m². de pavimentos y revestimientos cerámicos y de grés para el baño, cocina y suelo de su habitat. Asimismo podremos también atenderle en nuestra tienda exposición instalada en Palma.

PRODUCTORA AZULEJERA, S.A.

Especialista en cerámica

CENTRAL VENTAS Y EXPOSICION: EXPOSICION Y VENTAS:
Carretera Palma - Manacor Km. 48 s/n General Riera, 44 - Tel. 293085
Tels. 550997 - 551269 - MANACOR 07003 PALMA DE MALLORCA

Backed by many years of experience in floor and wall tiling, **PRODUCTORA AZULEJERA S.A.** have obtained a level of workmanship second to none. Our Manacor showroom, covering an area of more than 1.800 sq. mts., proudly exhibits an enormous variety of tiles and stoneware for bathroom, kitchens and floors. We also have a wide range of sample products in our Palma shop and showroom.

